

30 Jaar na dato

Dialogo

door

JOAN VAN EIJNDT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **30 JAAR NA DATO** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOAN VAN EIJNDT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2007 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Lisa - ca. 50 jaar, eenvoudig gekleed, kort wit haar, onopvallend opgemaakt,

Eline - ca. 50 jaar, chique gekleed, kunstig gekapt en opgemaakt

Ober

Eventuele bezoekers van de restauratie (figuranten)

Decor:

Stationsrestauratie (tafeltjes, stoeltjes etc.)

De ober staat bij een van de tafeltjes. Hij houdt in zijn ene hand een blad met vuile kopjes en maakt met zijn andere hand het blad van 'n tafel schoon met een natte doek.

Eline komt de stationsrestauratie binnen. Ze kijkt om zich heen, knikt naar de ober, zoekt een tafeltje waarvandaan ze de ingang in de gaten kan houden, neemt plaats, trekt langzaam haar glacé handschoenen uit en stopt die in haar leren handtas die ze op de stoel naast haar heeft gezet. Ze kijkt nog eens om zich heen en wenkt de ober. De ober komt direct naar haar toe.

Ober: Mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?

Eline: Met koffie graag.

Ober: Natuurlijk mevrouw.

Eline: *(aarzelend)* Heeft u wellicht iets van een hartig broodje. Ik ben wat flauw geworden van al die uren in de trein. Niet gewend, snapt u?

Ober: Ik zal kijken wat ik voor u kan doen, mevrouw. *(de ober loopt weg om het gevraagde te halen en zet even later een kopje koffie en een bordje met een broodje voor Eline op tafel. Hij legt het kassabonnetje er nadrukkelijk naast)* Alstublieft, mevrouw.

Eline: Dank u. *(ze pakt het bonnetje en vraagt)* Mag ik straks in één keer afrekenen, ober? Ik wacht namelijk op iemand en we zullen straks ongetwijfeld nog iets bestellen.

Ober: Natuurlijk, mevrouw. Normaalgesproken is het boter bij de vis, maar het is nu rustig, dus ik kan nu wel een uitzondering maken.

Eline: Heel fijn, ober. Dank u. *(de ober loopt weg en gaat met zijn armen over elkaar naast de ingang staan. Eline nipt van haar koffie en blikt regelmatig in de richting van de deur. Enige minuten daarna komt Lisa de restauratie binnen. Eline kijkt op, maar omdat ze Lisa niet herkent, richt ze haar aandacht weer op haar koffiekopje)*

Lisa: *(die Eline wel herkent, loopt zonder aarzeling op Eline af en zegt spontaan)* Eline, wat leuk om je na al die jaren weer te zien. Je bent nog steeds uit duizenden herkenbaar.

Eline: *(veert overeind en stamelt ongelovig)* Lisa-Marie? Jij? Ben jij Lisa-Marie?

Lisa: *(lachend)* Ja. Geloof me, ik ben het echt. Maar iedereen noemt me nu alleen nog Lisa.

Eline: *(bekijkt Lisa van top tot teen en zegt ongelovig)* Als je het zegt, moet je het wel zijn, maar je bent zo veranderd. Als ik je op straat zou tegengekomen, zou ik je zo voorbij lopen.

Lisa: Nou, ik jou dus niet. *(Lisa trekt haar jas uit, hangt die over de lege stoel tegenover de stoel waarop Eline haar eigendommen*

heeft gelegd, waarna beide vrouwen tegenover elkaar aan het tafeltje gaan zitten) Ik herkende je meteen toen ik je zag. Aan je profiel, je kapsel, de manier waarop je aan tafel zit en zelfs aan de manier waarop je het koffiekopje vasthoudt. Maar zoals ik een paar weken geleden al aan de telefoon zei, wist ik dat je mij niet zou herkennen. Zelfs niet als ik zou zeggen welke kleur jas ik zou dragen! Trouwens, ik wist toen nog niet hoe het buiten zou zijn, dus ik wist ook niet welke jas het zou worden. Iets anders. Ik heb uren in de trein gezeten, heb geen koffiekar gezien en heb inmiddels ontwenningverschijnselen. Zullen we hier koffie drinken, of wil je ergens anders heen?

Eline: De koffie is hier prima, dus wat mij betreft kunnen we blijven. En als je toch iets bestelt, bestel dan ook nog een keer voor mij. En dan graag weer mét zo'n lekker hartig broodje. *(Lisa wenkt de ober en onderwijl hij naar het tafeltje toe komt lopen, kijkt Lisa enigszins verstoord naar Eline, die haar ononderbroken zit aan te staren)*

Lisa: Waarom zit je zo te staren? Wat is er? Geloof je nog steeds niet dat ik het ben?

Eline: Ik herken nog steeds niets aan je. Maar dan ook echt helemaal niets!

Ober: *(de ober staat inmiddels bij het tafeltje en vraagt)* Dames, wat kan ik voor u betekenen?

Lisa: Twee koffie alstublieft en nog zo'n broodje voor mijn vriendin. Kan dat?

Ober: Komt voor elkaar, mevrouw. Momentje. *(de ober loopt weg om het gevraagde te halen)*

Eline: Weet je zeker dat je niet zo'n lekker broodje wilt?

Lisa: Ja, je weet het, ik ben niet zo'n grote eter.

Eline: Eten is het enige wat ik nooit heb kunnen afleren; ik vind nog steeds alles éven lekker. *(even later zet de ober het gevraagde voor Lisa en Eline op het tafeltje. Hij legt het tweede bonnetje bij het eerste. Eline schuift beide bonnen demonstratief opzij en zegt)* Straks graag, ober. Dank u! *(ze kijkt de ober strak aan en knikt goedkeurend als hij inderdaad naar zijn plaatsje naast de ingang loopt. Ze richt zich weer tot Lisa)* Ik ben nog steeds perplex, Lisa. Ik kan maar niet geloven dat jij het bent. Het enige wat me bekend overkomt is je stem, dus je moet het wel zijn.

Lisa: Wat had je dan verwacht?

Eline: Stijlvolle kleding, klasse, keurig kapsel, perfecte foundation. Je weet wel wat ik bedoel.

Lisa: Je bedoelt zoals jij?

Eline: Inderdaad. Zoals vroeger. En niet dat overdreven gedoe waarmee de nouveau riche indruk wil maken, maar stijlvol door eenvoud. Je ziet er zo gewoontjes uit. Ik zou bijna zeggen een beetje volks.

Lisa: Het zal me eerlijk gezegd worst zijn wat je van mijn uiterlijk vindt.

Eline: (*geschokeerd*) Lisa, hoe kun je dat in vredesnaam zeggen. Heb je al je fatsoen dan zomaar overboord gegooid?

Lisa: Fatsoen komt van binnenuit, Eline. Dure kleren hebben daar niets mee te maken. In een shirtje van de Hema kun je ook fatsoenlijk zijn.

Eline: Je weet best wat ik bedoel.

Lisa: Dat weet ik ook wel. Ik chargeer het gewoon een beetje. Weet je, mijn ouders zagen er vroeger streng op toe dat ik altijd tot in de puntjes verzorgd gekleed was. Maar sinds ik onder het juk van mijn familie uit ben, draag ik gewoon waar ik zin in heb. Althans, in mijn vrije tijd. Bij officiële gelegenheden hou ik me wel aan de kledingvoorschriften. Al was het maar, om iets te noemen, omdat ik me tijdens begrafenissen en crematies groen en geel erger aan naveltruitjes, piercings en tatoeages, gehavende spijkerbroeken en houthakkers-shirts. Dat getuigt niet van respect. En al helemaal niet als ze zich opzettelijk zo kleden omdat ze iedereen willen laten zien dat ze maling hebben aan de wensen van de overledene óf de nabestaanden. Maar ja, er zijn wel meer dingen die tegenwoordig heel gewoon gevonden worden, terwijl ze indruisen tegen elke vorm van fatsoen.

Eline: Hoe bedoel je?

Lisa: Iemand tutoyeren zonder daartoe te zijn uitgenodigd, na toiletgebruik je handen niet wassen, stuitende tafelmanieren en meer van dat soort ongein. Tegenwoordig mag je niet eens meer fatsoenlijk zijn, want dan ben je stijf, ouderwets en truttig!

Eline: Het klinkt inderdaad ouderwets en truttig?

Lisa: Het zij zo! Maar het verandert niets aan mijn mening! Ik erger me aan onfatsoen, respectloosheid en leeghoofdigheid.

Eline: Je hebt je mooie uiterlijk dus opgegeven omdat dat voor jou gelijkstaat aan leeghoofdigheid!

Lisa: Klets niet. Ik bedoel dat dure kleren je niet automatisch verheffen tot een hogere klasse. Je weet net zo goed als ik dat daar meer voor nodig is. Mijn vader zei vroeger altijd: Al draagt een aap een gouden ring, het is en blijft een lelijk ding! Weet je, afkomst verloochent zich nooit, want soms zie je mensen in peperdure kleding, maar je schrikt je een hoedje zodra ze hun mond open doen!

Eline: Oh, ik snap het al. Je bent na het loslaten van je verzorgde uiterlijk verstrikt geraakt in de starre regeltjes van de etiquette!

Lisa: In het geheel niet.

Eline: Daar lijkt het anders wel op.

Lisa: Kan best. Maar het is niet zo. Er zijn bepaalde dingen die ik niet doe, en dat is onder andere dat ik mijn haren niet kam in een keuken, mijn nagels niet knip in gezelschap maar in een badkamer, heren voor laat gaan op een trap, klop op een deur voordat ik ergens een kamer zal binnengaan en niemand ongevraagd zal tutoyeren. De meeste mensen lachen me erom uit. Het schijnt niet van deze tijd te zijn. Maar het zijn gewoon dingen die ik niet kan en niet wil afleren.

Eline: Dat bedoel ik dus met starre etiquetteregeltjes.

Lisa: Het woord etiquette heeft in de loop van de jaren een starre klank gekregen, Eline, maar je weet net zo goed als ik dat het niets meer en niets minder is dan ergernis en irritatie voorkomen.

Eline: Ik ben het niet vergeten, Lisa. Het is er bij mij net zo hard ingeramd als bij jou. Maar ik ben duidelijk iets makkelijker. Ik maak me niet druk om futiliteiten. Alleen om zaken die van belang zijn. Ik accepteerde vroeger ook niet dat mijn personeel mij tutoyeerde; strafte brutaliteiten ter plekke af en ontsloeg mensen op staande voet als ze zich niet aan de regels hielden. De rest was onbelangrijk. *(vervolgens neemt Eline een hap van haar broodje)*

Lisa: Dus je hecht geen waarde aan hygiëne, wellevendheid en fatsoen, en bij jou in huis mag iedereen neuspeuteren in gezelschap, de oogst aan een uitgebreid onderzoek onderwerpen, en na een maaltijd uitgebreid zijn of haar kunstgebit gaan zitten aflikken.

Eline: *(met volle mond)* Lekker broodje!

Lisa: Sorry, Eline, als je éven zou hebben gewacht met het nemen van een hap, had ik gewoon kunnen zeggen dat dit soort dingen gebeurt, dat het te smerig is voor woorden en dat ik ervan over mijn nek ga. En als jij het gewoon vindt, lopen onze ideeën over fatsoen behoorlijk uiteen!

Eline: Zulk soort dingen gebeurde nooit in mijn bijzijn en ik kan niet geloven dat het voorkomt. Dus ik vraag me af met welke mensen jij omgaat.

Lisa: Met vogels van allerlei pluimage. En dit soort vogels dus ook. Maar het lijkt me beter om een ander onderwerp aan te snijden.

Eline: Graag! Ik heb namelijk geen vier uur in de trein gezeten om het over etiquette te hebben. Ik wil alleen weten hoe het jou de afgelopen dertig jaar is vergaan. Maar eerst wil ik weten waar je

mooie donkere krullen zijn gebleven. Dat witte haar intrigeert me namelijk mateloos.

Lisa: (*onwillig en kortaf*) Ik ben net een varken. Als ik me niet lekker voel, gaat de krul uit mijn staart.

Eline: En toen je krullen verdwenen, heb je zo'n ordinair kort geblondeerd kapsel genomen?

Lisa: Het is niet geblondeerd. Sommige mensen worden gewoon jong grijs.

Eline: Je haar is niet grijs, Lisa, het is spierwit en dat intrigeert me.

Lisa: Ik ben gewoon grijs en heb het zo gelaten. Postduiven grijs zou ik wel hebben verholpen met een kleurshampoo, of zo, maar dit zilverwitte niet. En laat het verder asjeblijft met rust.

Eline: Gezien je snelle babbel van net en het onwillige van nu, verberg je iets voor me. Wat verberg je? Ben je ziek of zo?

Lisa: Dat onderwerp is niet bespreekbaar. Als het ziekte zou betreffen, dan bespreek ik dat wel met een arts. Niet met jou. Maar vertel. Hoe is jouw leven sinds kostschool verlopen. Begin bij het begin en vertel alles.

Eline: Goed, maar dan wel op voorwaarde dat je niet wegloopt als ik iets vertel waar je niets van wilt weten.

Lisa: Waarom zou ik weglopen?

Eline: (*aarzelend*) Omdat ik met een gescheiden man getrouwd ben.

Lisa: Ja én? Ben je bang dat ik nu de kuierlatten neem?

Eline: Die mogelijkheid heb ik inderdaad ingecalculeerd.

Lisa: Waarom zou ik?

Eline: Nou, weet je, toen we drie jaar geleden naar Nederland kwamen, heb ik al geprobeerd je te traceren. Op internet vond ik een reeks mensen met dezelfde achternamen en degenen die in de stad woonden waar jij vroeger hebt gewoond, heb ik allemaal gebeld. De meeste kenden je wel, maar wisten niet waar je woonde. Eentje wist wel waar je woonde, en die heeft me je adres en telefoonnummer gegeven. We hebben bijna een uur aan de telefoon gehangen, maar toen ik zei dat ik getrouwd was met een man die al een huwelijk achter de rug had, was de eerste vraag of het een weduwnaar was of een gescheiden man. En toen ik vertelde dat mijn man gescheiden was, kreeg ik het dringende advies geen contact met je te zoeken. Je zou iets tegen gescheiden mensen hebben, dus je zou ook niet met mij willen praten! Het was iets van een principekwestie of zo. Dus toen had ik je telefoonnummer en adres wel, maar het lef ontbrak om je te bellen.

Lisa: Wie heb je gesproken?

Eline: Geen idee. Ik weet niet of het een man met een vrouwenstem was, of een vrouw met een mannenstem, en ik weet ook niet of het een broer, zus, schoonzus of zwager was.

Lisa: Voor hetzelfde geld was het een tante of oom, want ze wonen bijna allemaal in die stad. Het verbijstert me alleen dat je die idioterie over die gescheiden figuren geloofde.

Eline: Het kwam erg overtuigend over.

Lisa: Is het niet in je opgekomen om me te bellen om dat te verifiëren?

Eline: Ik durfde niet.

Lisa: Waarom niet?

Eline: Omdat ik bang was dat het waar was.

Lisa: En daar ben je nu niet bang meer voor?

Eline: Zoals ik net al zei, het risico dat je weg zou lopen is ingecalculeerd.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto